

Монстр з-під мого ліжка

Євген Дмитренко

Темна-претемна ніч. Місто, як завжди, заплющило очі, вимкнувши світло у будинках. Тиша! І в ніякому разі не смій заважати цій тиші. Навіть, якщо тобі не спиться! Навіть, якщо цікавість долає страх, не смій підійматися, щоб зрозуміти, що то за скрипіння дверцят чи потаємне шкрябання під ліжком! Усі ці звуки є ознакою того, що він поряд. Але дуже сильно хвилюватися непотрібно, адже він, загалом, приходить в ніч, з четверга на п'ятницю. Тож, усі інші ночі, можна спати спокійно. Принаймні так вважала Марічка, та на жаль, вона помилилася. Цього разу він прийшов у саму неочікувану ніч, з неділі на понеділок. Мабуть, найтяжчу ніч тижня, адже вона є коридором між закінченням вихідних і початком навчання.

Безсоння Марічки не було випадковим. Дівчина відчувала, що щось має трапитися. Спочатку, вона, почула тяжке дихання під ліжком, яке повільними кроками, переходило до скрипіння дверцят старої шафи. Дратівливий звук ще більше лякав, але водночас пробуджував цікавість. На мить розплющу очі й погляну що коїться, хоча ні, не вистачить сміливості, подумала дівчина й сховала голову під ковдрою. Та поррахувавши до трьох, вона знайшла в собі сили й різко визирнула, щоб побачити того, хто її лякає. Та на превеликий жаль, кімната була порожня. Лише чиясь тінь, немовби сонячний зайчик, бігала з кутка в куток, зліва направо, по стінах, стелі та підлозі. Але чия ж то тінь? Що приходить в кімнати до маленьких діточок? Що хоче від них, і найголовніше питання, чому приходить, а нічого не відбудеться?

Поки Марічка ховалася, він спостерігав: вимірював, вираховував, зважував, обчислював. Кожен пальчик, кожную частину тіла. Ширина, довжина, висота, колір, запах. З ніг до голови, а потім навпаки. І сердиться, все сердиться. Знову неточності. Формули, формули, формули. А якщо ось так? О ні, так ще гірше. Фізика, хімія, математика... математика? Так, це воно! Які пропорції! Не так і легко знайти те, що потрібно, але якщо докладати великих зусиль, то все неодмінно вийде. Марічка, стала тією, хто був йому до смаку. Спи мій янголе, спи — шепотів він тихесенько на вушко дитині й з тяжким диханням повертався туди, звідки прийшов, а саме, під ліжко. Ховається й чекає, поки вона засне. А потім... а потім тіло дитини, немовби тоне у болоті, занурюється у ліжко й зникає.

Марічка, замотана у ковдру, опинилася на плечах невідомого старця, який темним, кам'яним лабіринтом ніс її до свого лігва. Згодом, вони опинилися у кімнаті, яка нагадувала підвал, а звідти, піднявшись дерев'яними сходами, потрапили в середину будинку. Старець, обережно вивільнив її та й зачинив у сталевій клітці, яка стояла посеред великої кімнати. Марічка голосно кричала, кликала на допомогу, благала щоб той її відпустив, та все було даремно.

— Бабайко — плачучи мовила дівчина — відпусти мене. Я ніколи більше не буду балуватися і завжди слухатиму батьків.

— І чому ж ви усі так голосно кричите? Бабай, бабай! Ну і що з того, що я бабай! Я ж зовсім не страшний, а навпаки, навіть дуже милий — відповів він.

Поки дівчина плакала, бабай на декілька хвилин кудись зник, а коли повернувся, то вона побачила старенького, худорлявого дідугана, не високого зросту, із довгою, сивою бородою, великими очима як у сови та зубами гострими як у піраньї. Але не дивлячись на страшне обличчя, одяг його був чистіше чистішого, охайніше охайнішого. Оригінальний чорний піджачок прямого пошиття з двобортними застібками, загорнутим, застебнутим на ґудзик коміром та накладними масивними кишенями. Під піджачком була чорна сорочка з м'якої тканини. Все це дуже пасувало до його штанів класичного варіанту в тон піджака, які доповнювалися елегантними лаковими туфлями. Марічці, старець був схожий на якогось бізнесмена чи боса мафії аніж на монстра. Присів він на маленький шкіряний диван та й почав дивитися на неї, немовби вивчаючи її. А вона знову йому говорить:

— Бабайко, бабайчику...

— Френч! — обірвав він дівчину на півслові — моє ім'я Френч!

Та дівчина не розгубилася і продовжила:

— Френче, Френчику, я ж у тата й мами одна єдина, а вони хвилюватимуться, ночей не спатимуть, мене шукатимуть.

Та раптом, її скарження, перебив скриплячий звук відкривання дверей. До кімнати увійшла невідома особа на ім'я Байєр, у класичному чорному костюм з м'якої тканини та білосніжної сорочки з французьким коміром, загострені краї якого були широко розведені в сторони. За виглядом, майже велетень, але трішки нижче. Він був набагато молодший за бабая, та за віком, мабуть, старший за Марічкиного прадіда. В руках він тримав дві чашки, з яких, по всій кімнаті, розповсюджувався запашний аромат польових квітів. Присівши біля свого товариша, незнайомиць мовив:

— Щось вона занадто тендітна!

— Саме те, що нам потрібно! — вигукнув Френч — Ідеальні параметри, шкіра, волосся, зріст. Все просто бездоганно!

— Якщо ви хочете мене з'їсти, то я вас засмучу — плачучи сказала їм дівчина — моїми кістками ви не дуже наїстесь!

Та істоти навіть не звернули на неї уваги й продовжили розмову далі.

— Тобі видніше — каже Байєр — Тоді, можливо, смарагдово-паперовий коктейль? Як на мене вишукано та витончено. Вона виглядатиме на всі сто!

— Нііі! — це не дуже пасуватиме до її кольору очей. — заперечив Френч

— Коктейль з мене буде нікудишній! — знову втрутилася у розмову Марічка — Я ж малесенька та худесенька, а без жиру ніякого навару!

Та насолоджуючись приємним узваром, вони знову проігнорували її.

— Тоді класика! Трикутно-огіркове хакі! — знову запропонував велетень.

— Для її розмірів потрібно щось тендітне — відповів Френч

— Розмірів? Ви що, труну для мене готуєте? — витираючи сльози запитала Марічці. Їй ставало дедалі цікавіше.

— То може футляр з квадратним вирізом. Дерев'яно-камінчиковий колір дуже пасуватиме до її темного волосся.

— Байєр, щось подібне було торік у Вінсента. Тут потрібно щось оригінальне. — невдоволено мовив бабай

— Перепрошую, а можете пояснити, що ви зі мною хочете зробити, бо мені й самій стає дуже цікаво! — невпевненим голосом прошебетала дівчина.

Велетень, повільно підійнявшись, обережно поклав чашку на круглий, червоний стіл, який стояв поряд з диваном й мовив:

— Ні, щоб спокійно плакати, ви, юна леді, задаєте дуже багато хибних запитань, тим самим, дуже заважаєте нам працювати. Як тільки це все скінчиться, ми вас одразу ж і відпустимо, цілу та неушкоджену. Навіть без синців, подряпин чи укусів. А поки що, будь ласка, поплачте, щоб ми вас і не чули.

Такої ввічливості від істоти дівчина не могла навіть уявити. Протерши очі від сліз, вона уважніше роздивилася приміщення. Навколо все нагадувало приємний будиночок жахів із десятками потворними манекенами, одягнені у різноманітні сукні та смокінги. В одному з кутків висіли дзеркала із тінювим ефектом, а позаду клітки були ескізи сотень тканин та тисячі кольорів.

— І все ж таки, я хочу знати, що ви зі мною хочете зробити, бо інакше... інакше я грімко верещатиму й задаватиму безліч дурних запитань, через які ви не зможете спокійно працювати — настирливо мовила Марічка.

Посміхнувшись, Френч все ж таки вирішив вгамонити цікавість дівчини невеличкою розповіддю:

— Розумієш, у світі монстрів, мода має важливе значення! Усі поважні чудиська хочуть гарно виглядати. Жінкам потрібні гарні сукні, а чоловікам, звісно ж елегантні костюми. Тому, королева монстрів, влаштовує щорічний показ одягу. Цього разу, ми хочемо вразити саму королеву, тому і створимо одяг для її величності. А той, хто найбільше їй сподобається, матиме змогу одягати її величність впродовж року. А це не аби яка честь для будинків моди. Ти, в даному випадку, будеш моделлю, яку я обираю не один місяць, вештаючись по кімнатах багатьох будинків. Сподіваюся, що я не помилюся і твої розміри, повністю збігаються з розмірами нашої королеви.

— То всі ваші дивні слова, то лише види суконь і ви нічого поганого зі мною не зробите?

Монстри лише посміхнулися у відповідь. Марічка, звісно ж, аж запишалася. Їй водночас було і страшно і цікаво. Вона, як і всі інші дівчата, дуже любила гарний одяг. Тому, не довго думаючи, сказала:

— Якщо ви хочете, щоб ваша модель, виглядала як королева, то може потрібно її одягнути та пригостити гарячим чаєм. Прохолодно ж тут у вас!

Змусила вона чоловіків зніжковити та почервоніти, адже дівчинка була в тонкій піжамі. Соромно їм стало, тому вони одразу ж дали їй теплу ковдру та гарячий смачний узвар. Поки вона смакувала, Байєр та Френч продовжили підбирати їй сукню. Та не довго вони насолоджувалися тишею, адже Марічка знову втрутилися у розмову:

— А може, краще морозиво-планшетне дерево?

— Ви обіцяли не заважати! До того ж, таких суконь та кольорів не існує — відповів Байєр

— То ви створіть щось подібне! Щось нове! Ви ж професіонали! — з насмішкою мовила Марічка

Зачепили Френча слова дівчини. Адже і дійсно, майстер своєї справи, а створити намагається те, що давно вже створене до нього.

— А це непогана ідея! — мовив бабай — створити те, чого не було ще створено.

Від почутого, Байєр присів на диван. Яке морозиво? Який планшет?

— Байєр, друже, маю грандіозну ідею. Дістань мені, будь ласка, Місячних троянд, карликових гусеней із Купальського болота, декілька зірок із водяного неба та сік пелюстково-лаймового бергамоту.

Хоч Байєр й не зрозумів, що запланував його колега, та заперечувати й уточнювати не став, адже ні на хвилину не сумнівався у таланті свого товариша.

Не ставши чекати до ранку, Байєр одразу ж подався до високої гори, шлях до якої був дуже тяжким, адже весь час потрібно підніматися майже під прямим кутом, і чим вище, тим більше шансів скотитися м'ячиком вниз. Могутній велетень, впевненими кроками, долав крутий схил, і вже через деякий час, дійшов до самісінької вершини, з якої, дотянувшись руками до місяця, обережно зірвав з нього чарівних троянд. Перепочивши, він одразу ж подався до Купайлівського болота, щоб назбирати карликових шовкопрядів. Дорога вниз, здавалася йому набагато легшою. Крок за кроком, немов повільним бігом, велетень швидко спустився з гори, та й дійшов до потрібного місця. Опинившись на болоті, він одразу почав збирати шовкопрядів. Занурюючи якомога глибше руки крізь тягучу масу, Байєр діставав гусінь й одного за одним клав до скляної баночки, в яку, заздалегідь насипав плодів із без листових дерев, щоб тім було що їсти в дорозі. Назбиравши повну баночку, велетень відправився до водяного неба, у якому, немовби звір, який ловить лапою рибок, виловлював блискучі зірочки, які відбивалися сяйвом від неба. Зірка в торбинку, зірка з неба, зірка в торбинку, зірка з неба. Мабуть, вистачить, подумав він, а то ще небо без зірок залишиться. Зібравши більшість інгредієнтів, на останок, мандрівник, зазирнув до Дрімучого саду, в якому, у невеличку пляшку, націдив соку пелюстково-лаймового бергамоту. Отримавши усі матеріали, він швиденько повертався до будинку Френча, адже часу було обмаль, а роботи непочатий край.

А поки Байєр збирав інгредієнти, Френч звільнив Марічку, і вона, поринувши у цікавість невідомого їй світу, почала ознайомлюватися з триповерховим будинком, який вабив своєю моторошною красою, загадковістю та різноманітним одягом. Немов та дзиґа, бігала з одного поверху на інший, роздивляючись загадковий дизайн химерного приміщення. Зазирнувши до однієї з кімнат, Марічка нарешті зупинилася. Такої краси вона ще ніколи не бачила. Ліжечко, стіл, гардероб. Стіни, підлога, стеля. Дзеркало, квіти, книги. Вікно з виглядом на височезну гору, вершина якої розсіювалася десь посеред неба. І все це було оформлено у металево-рожевому відтінку з елементами

прямолінійного аромату ночі. На сто відсотків дівчача кімната, подумала дівчина й голосно крикнула:

— Френч, я, здається знаю, де сьогодні заночую!

Бабай не став заперечувати, адже створив цю кімнату для дівчаток, які з року в рік потрапляли до його будинку. А найчарівнішим у тій кімнаті був гардероб, а точніше його вміст. Десятки різноманітних суконь, які, наступного ж дня, Марічка почала приміряти.

— Тааак! — мовила вона — П'ять рожевих суконь я б одягнула на день народження, а ось ці три малинові незрозумілого дизайну, підійдуть на Новий рік. А ще б обрати сукню для шкільного балу. Але яку? Шкода, що не можна одягати все й одразу. Ну чому завжди такий тяжкий вибір?

Ще довго дівчинка сперечалася зі своїм зображенням у дзеркалі, а ж поки не втомилася, і з думкою про те, яке воно несправедливе жіноче життя, не заснула.

Настав ранок. Дівчина прокинулася разом із першими промінчиками сонечка. Згодом і Байєр повернувся. Він віддав дівчинці назбирані ним матеріали й попросив їх віднести до підвалу та віддати їхній колезі — Джоанні. "У підвалі я ще не була" вигукнула Марічка й взявши в руки інгредієнти, швиденько побігла до невідомого приміщення. Та тільки то вона дійшла до сходів, як крок її одразу ж уповільнився. Їй стало дуже страшно. Темна кімната з тихим цокотінням, яке, своєю загадковістю, заважало зробити бодай би один крок. Дівчинка нібито йшла вперед, але щосекунди була наготові ринути назад до сходів. Раптом, вона відчула, як щось обережно торкається її волосся. По тілу пробігли тисячі мурах, серце застукало, немовби після швидкого бігу і хотілося закричати, та було таке відчуття, ніби голос зник. Повільно піднявши голову, у ледь видимому світлі, вона побачила павутину. Уся стеля була вкрита цими різнокольоровими ниточками. Одна краща за іншу. Безмежна кількість кольорів, яких вона ніколи не бачила.

— Ти принесла сніданок? — пролунав голос з підлоги

Марічка опустила голову й побачила білого павука, який дивився на неї голодними очима.

— Ти, мабуть, Джоанні! — прошепотіла вона — ні, я принесла матеріали

— От і добре, зараз і поснідаю! — мовив павучок

— Я не смачна! — заперечила дівчина

— Цього я не дізнаюся, тому, що тебе я не їстиму — мовила Джоанні — та якщо ти наполягаєш...

Після цих слів, Марічка впустила матеріали й закричавши, швиденько підійнялася сходами до кімнати. Френч та Байєр ніби як передбачили такий сценарій подій й чекали на неї з ароматним узваром. Заспокоївши дівчинку, вони пояснили, що павучок з'їсть певні інгредієнти, а потім, сплете особливу ниточку, з якої, зроблять особливу тканину для майбутньої сукні. Тож, поки готується ниточка, можна попрацювати над макетом.

Десятки різноманітних ескізів, сотні примірок і тисячі незадоволених поглядів

Френча. Все не так і все не те. Виснажена дівчина, заснула на диванчику, навіть не дочекавшись ночі. А рано вранці, її розбудив задоволений крик бабая. Не розплющивши очі, вона зрозуміла, що він, нарешті, зробив те, чого хотів. Згодом і ниточки були готові, а це значить, що скоро, можна буде побачити нову тканину.

Після тяжкої праці, наряд для Марічки був готовий. Результат здивував усіх. Такої краси ще не бачив світ. Шовкова сукня хамелеон, яка під променями світла, змінювала свій колір з екстра чорного на кроваво-червоний відтінок. Пропорціональні розрізи з витонченими параметрами, які лише підкреслювали строгість вбрання. А до цієї неперевершеної краси, Байєр приніс Марічці гарні туфельки на високих підборах, щоби дівчина мала вигляд справжньої королеви.

Під час чергової примірки, Марічка, запитала у Френча, про її величність — яка вона? Що любить, а що ненавидить? Заклопотаний дідуган, навіть не знав, що їй відповісти, адже королеву бачив лише здалеку, а про характер чув від собі подібних монстрів. А от про одяг сказав, що вона дуже строго відноситься до свого вбрання. Епатажна жінка, яка вражає своєю неординарністю, адже завжди одягала вишукані сукні, анти яскравих тонів.

І ось, нарешті, довгоочікуваний день показу вбрання. Цей ранок, здавалося, що ніколи не закінчиться. Такого божевілля Марічка ще не бачила. Всі метушаться, нервують, поспішають, знову нервують, і знову метушаться. Одним словом — паніка. Паніка, яка спіткала навіть найспокійнішого та найврівноваженішого кравця світу монстрів. Та все ж таки, вони зібрали речі та вирушили до палацу.

А у палаці, з усього королівства зібралися монстри, щоб подивитися на цьогорічний показ нового одягу. Гості прибули навіть з найвіддаленіших куточків темного світу. Марічка, разом із Френчем та Байєром прибули до замку й одразу ж почали готуватися до перевтілення. Кожному будинку моди, були виділені окремі кімнати, в яких спеціалісти з відомих салонів краси, робили їм зачіску та макіяж. Дівчинка дуже хвилювалася, готуючись до головної події вечора — вбрання для королеви. Та в момент, коли усі були заклопотані своїми справами, сталося дещо дуже і дуже не добре. Підступні конкуренти, побачивши сукню від Френча, були вражені її красою, тому навмисно зіпсували одяг, щоби той не зміг перемогти.

А в цей час, на подіумі, модельєри вражали своїми ідеями одягу. І чого там тільки не було: від бананово-металевих вечірніх суконь для жінок, до пісочно-прямокутних костюмів для чоловіків. Від класики до найсучасніших дизайнів. Найрізноманітніші види тканини та найдивовижніші кольори, які можна було лише уявити.

І ось, настала та мить, коли потрібно виходити на подіум моделям, щоби представити сукні для королеви. Та поки декілька дівчаток представляли нові вбрання від різних будинків моди, Френч разом з Байєром намагалися вгамувати панічну атаку. Ведучий показу вже вдруге називає ім'я Френча, та представниці від нього так і не з'явились. Усі присутні відразу ж зашепотіли. Що трапилося? Де модель? Де сукня? Яка неповага до її величності.

Та раптом, на подіумі з'явилася Марічка. Одяг дівчинки змусив всіх затихнути.

Навіть сама королева монстрів піднялася зі свого трону, щоб краще розгледіти дівчинку. Марічка вийшла на подіум в оригінальному чорному піджачку прямого пошиття з двобортними застібками, загорнутим, застебнутим на гудзик коміром та накладними масивними кишенями. Під піджачком була чорна сорочка з м'якої тканини. І все це дуже пасувало до її штанів класичного варіанту в тон піджака, які доповнювалися туфельками на високих підборах.

Річ у тому, що Марічка запропонувала варіант, від якого бабай не міг відмовитися, тим паче, що іншого вибору в нього не було. Тому, не гаючи ні хвилини, вони скинули з Френча верхній одяг й швиденько підправили його вбрання під розміри дівчинки. Це дуже вразило королеву, адже серед десятків суконь, вона побачила щось нове і неординарне. Дизайн так і підкреслював строгість її наряду. В залі здійснювався такий галас, що важко було розібрати слова. Такий шквал голосів і думок, що з легкістю міг би збити з ніг. Як це так? Жінка у чоловічому одязі! Це абсурд! Та обурення присутніх вгамував повільний плеск в долоні королеви.

— Сміливий вибір! — мовила вона — Настав той час, коли потрібно змінювати стандарти моди!

Королеві дуже сподобалась впевненість дівчинки. Вона не побоялася вийти до обуреного натовпу у чоловічому одязі. Дехто, звісно ж був не задоволений вибором королеви, та скаржитися не осмілювався. Хоч цей наряд був створений Френчем для власного користування, він став цікавою новинкою сезону. Йому було дуже шкода, що її величність так і не побачила його дивовижної сукні, та тепер, він має змогу одягати королеву впродовж року, тож він матиме час, щоб її вразити.

Після закінчення показу, Марічка, разом з колегами, повернулися до будинку Френча. Вона була настільки вражена подіями, які відбулися за останні декілька днів, що лише при одній думці про повернення до звичного життя, їй ставало трішки сумно.

— Бабайчику, — мовила дівчинка — ти хоча б навідуйся час від часу. Бо я сумуватиму. І сукні не забувай приносити... такі ж самі, які створиш для її величності. Бо, я ж твоя королева, хоч і не справжня.

Френч міцно обійняв Марічку. За цей короткий час, він дуже звик до дівчини, і йому не хотілося розлучатися з нею. Та він не міг собі дозволити залишити її у світі монстрів. Тож, прошепотівши їй на вушко "спи моя королева, спи", дівчинка одразу ж заснула в обіймах бабая.

Взяв він її обережно на руки, й темним, кам'яним лабіринтом відніс туди, звідкіля й поцупив. Поклавши дівчинку у ліжко, він ще довго не міг залишити кімнату. Немовби сонячний зайчик, бігав з кутка в куток, милуючись тихим сном дитини, аж поки не...

— Доню, час прокидатися, а то ще до школи спізнишся!

Хоч дехто й подумає, що все це було чарівним сном, Марічка ж вважає зовсім інакше. І хоча вже ніхто не вірить у чари, а тим паче у бабая, та дівчина добре знає де його шукати, і чим він займається у вільний час.